

Галина Ганова

ПОДАРИ
МИ
СПОМЕН

Галина Ганова

*ПОДАРИ
МИ
СПОМЕН*

© Галина Ганова, автор
© Издателство „Пропелер“, София, 2011
ISBN 978-954-392-104-1

Издателство «Пропелер»
София, 2011

ЦЯЛАТА СЪМ ОБИЧ

Поезията на Галина Ганова, в по-голямата си част, е отражение на емоционалните ѝ преживявания, отношението ѝ към света, в който живеем и човека в този свят. Чувствителна и ранима, тя търси доброто и красивото в него, страда от духовната нищета днес, от изчезващата човечност.

Новата стихосбирка на поетесата „Подари ми спомен“ е по-различна като идейно-художествена интерпретация на морални и екзистенциални проблеми, засягащи основното в смисъла на живота на съвременния човек. Емоционалното напрежение, характерно за предишни нейни творби, е леко потиснато. Тук поетесата „разговаря“ – от позициите на зрелостта – с вътрешното си „аз“, опитвайки се – чрез откровения разговор – да изгради автопортрета си.

Разговаря за преживяното, постигнатото, безсмислените стремления и амбиции, драскотините и раните по житейските пътища – за всичко онова, което е част от нея самата. И най-съществената част – любовта. Вълнуващи, със завладяващата си образност, са любовните стихове на Галина Ганова, с всеотдайността на чувството и неговата неподправена искреност.

*Към тебе летя по пъртината бяла,
под бели дървета от сладък памук
и тръпна в палтото, но обич съм цяла,
на дяволи триста рогати – на пук!*

В „Подари ми спомен“ Галина Ганова прави впечатляваща, с оригиналността си образност, „снимка“ на личността, в която я е превърнала днешната наша действителност. „Сърцето ми – изповядва поетесата – е магазин за втора употреба“, в който се продават на „бройки и килограм“ предателства, лъжи, обещания, издевателства, лицемерие... Но наред с тази убийствена за духа „стока“, поетесата е скътала дълбоко и „игли за кърпене на незарасли рани, мехлем за подути и разплакани очи“. Което ни подсказва, че Галина Ганова независимо от тъгата, която се опитва да я плени – респективно и поезията ѝ – тя все още „цялата е любов“. И щедро раздава любовта си на своите читатели, стремейки се да ги съпричастни към общочовешките послания на поезията си.

Благовеста КАСАБОВА

* * *

ПРИСЯДАМЕ на чашка със Съдбата
и погледи си мятам под вежди.
Луната ръси в стаята позлата,
нощта простира почернели прежди.

Мълча и правя тънка равносметка:
и дом си имам, и любов, и слава,
деца, приятели, прилична сметка...
Но знам, че даром нищо се не дава!

Дали ме чака просияшка тояга
или пък болест, нежелано бреме...
Животът всичко на везните слага –
едно ти дава, друго ще ти вземе!

Къде ще бъде моята Голгота? –
подсмива се над чашата Съдбата.
Защо към мен по-щедър е Живота?
Кажи, Съдба, каква ще е цената?!

ПОРОЧНО ЩАСТЛИВА

На пейката в парка снегът е приседнал
до спомени летни на няма чешма,
и с ледени пръсти ми праща последни,
замръзнали кратки, прощални писма.

Прозрачни снежинки с пейзажа се сливат
и вятър косите ми ревностно дърпа!
А аз съм отново порочно щастлива
и знам, че късметът ми вързан е в кърпа...

Към тебе летя по пъртината бяла
под бели дървета от сладък памук
и тръпна в палтото, но обич съм цяла,
на дяволи триста рогати – на пук!

* * *

ЩЕ МЕ ПОСЛЕДВАШ ЛИ оттатък светофара сънен –
какво, че иска да ни спре с окото си червено,
нали сме двама и не ни е страх от мрак бездънен...
Нима на тази възраст любовта е забранена?

Ще ме последваш ли оттатък хоризонта меден,
макар да знаеш колко трудно е и неизвестно;
да изживеем всеки миг, дори да е последен...
Мечтите са мечти, защото се не сбъдват лесно!

Ще ме изпратиш ли по оня светъл път през моста,
когато времето, така обидно бързоного,
на гръб ме понесе „оттатъка“ с артритни кости...
Обичаш ли ме още, като вчера, страшно много?

* * *

АКО ЗНАМ, че остава ми само година
да живея на тази порочна Земя,
ще преброя света, под дъгата ще мина
или просто... дете ще родя.

Ако знам, че остава ми четвърт година
да живея на тази изконна Земя,
ще помоля за прошка деца и роднини
и за тях... стихове ще родя.

Ако знам, че остава ми само минута
да живея на тази самотна Земя,
ще пристъпя едва, като плаха кошута
и последна целувка... на теб ще даря!

ПЪЗЕЛ

Аз и ти сме важни две частици
от един и същ житейски пъзел.
Два сегмента, тънкоструни спици,
две съдби в моряшки сложен възел.

И без тебе пъзелът не може,
колелото дните ще огъне.
А без мене корабът помпозен
безвъзвратно ще потъне...

* * *

КОГАТО ТЕ НЯМА, светът е различен
и струна от тъжна китара съм цяла.
Денят експонира на фотос безличен
дъга черно-бяла.

Когато те няма не спя, но сънувам
незнайно лице и ръце във ръцете.
Дали те обичам? Или пък ревнувам!
А може би, двете!?

ИЗКУШЕНИЕ

Очите му са андалуско лято
с отенък на препечено кафе.
Привличат като самородно злато,
примамват дяволски към грехове...

Но той не е оазис в Калахари,
и аз не съм награда след финал.
Не съм трофей от глупаво сафари,
а любовта е чувство, не медал...

Така, че Дяволе, недей ме чака,
да съгреша пред райските врати.
Прозорец друг ме чака буден в мрака,
подвий опашката си черна ти!

До нови срещи, а сега върви си!
Не казвай нищо, просто замълчи!
Разсъмва. Хей, на тръгване взе си
и пратеника с грешните очи!

ТИХА ТЪГА

В дома му, с него ще живееш,
ще пълниш чашата му с вино,
приспивни песнички ще пееш
на малкото вързопче в синьо...

За вас безспирно ще се труди,
елхата коледна ще пали.
До тебе сутрин ще се буди,
с ръце смирено ще те гали.

Ще е добър, ще ти прощава,
ще имаш тялото, лицето...
Очите само ще издават,
че другаде му е сърцето...

* * *

На Тони

В УЛИЦАТА тиха, под липите,
скришом от задрямалия малък град,
влюбен, ти ми подари звездите
и сърцето си, и целия си свят.

Спомняш си. Не беше тъй отдавна –
още светят на ревера ми звезди,
още стъпвам сигурно и плавно,
още здраво за ръка държиш ме ти.

С теб вървим по улицата съща.
Гледай, под липите млада двойка спря
скришом от града да се прегръщат!
Но това не е ли... нашта дъщеря?!

ОГНИЩЕ

Любов, любов! Тя огън е нетраен
от който дом уютен се съгражда.
Огнище е в живота ни случаен
и трябва всеки ден да се подклажда,

защото слабо ли гори – угасва,
а пушекът до смърт ни задушава,
боли от рани, от сълзи ръждясва
домът замръзнал... и какво остава?

За глътка въздух някъде ще идеш,
на огън чужд ще искам да се стопля.
Ще дойдат у дома, преди да видиш
„приятели“ в огнището да чоплят.

Ела да стъкнем огъня – догаря –
от мен вземи подпалки – много имам.
За любовта (аз знам от мъдрост стара)
един е малко, но са много трима!

* * *

ПРЕПУСКАТ СПОМЕНИТЕ през деня ми,
промъкват се неканени в съня ми,
душата ми опожаряват
и трайни белези остават...

Тежи ми загубата на приятел.
Горчи от подли думи на предател.
Скърбя за близки след раздяла.
Боли след обич процъфтяла...

Защо, Природо, памет си ми дала,
да се пека докрай на клада?
Да бях бездушна, като огледало –
не помни нищо и не страда...

РАЗБИТИ ЧАШИ

Чашите, с които пихме,
се разбиха на парчета.
Може би със теб сгрешихме –
любовта ни е проклета!

А това е знак отгоре –
всеки пътя да си хваща.
Дяволът на Бог престорен
изкушения ни праща,

но върви, не се обръщай,
докато намираш сили...
Искащо не ме прегръщай –
виното сме си допили!

* * *

ПОДАРИ МИ спомен в стихналата вечер,
който да изгаря дните ми до край
с огнени езици, с устни разтопени,
в златната ми есен, в зимния ми чай...

Нека да остане и след твоя образ,
който ще изчезне зад далечен хребет.
В делника забързан, в празните недели,
да обичам него, щом не мога тебе!

ПОСЛЕПИС

Откраднах още ден от теб, Живот!
Промуших се през пръстите ти сръчни.
Рискувах много – като на белот
и надиграх превземките ти жлъчни.

Обичах лудо. Срещнах Купидон.
Живях на неразумни обороти.
Разлистих се. Разцъфнах като клон.
Целувах вятъра. Пилях банкноти.

Заграбвах и раздавах. В рая бях.
Вълшебство бяло още ме опива.
А любовта, ако е смъртен грях,
ще ида в ада – грешна, но щастлива.

ОМАЙВАЩИ СА ДУМИТЕ –

като лицето ти,
когато до лицето ми заспива,
като ръцете ти,
когато ме прегръщат закачливи,
като нозете ти,
когато се завръщат доверчиви,
и като устните,
когато ми шептят, шептят бърбориви...

ОМАЙВАЩИ СА ДУМИТЕ –
като очите ти,
и също като тях – лъжливи!

РЕКЛАМА

Сърцето ми е магазин за втора употреба.
Продавам набор обещания на килограм,
на бройка давам всеки спомен непотребен
а скъпите ми, златни думички – вървят на грам.

Продавам на безценица пуловер за душата,
обувки – бързоходки за предателски нозе,
метли за смятане на чувства, за лъжи лопата
и пикантерии – за дребните души – мезе.

Под рафта имам (само за приятели подбрани)
и весели истории, и шарени мечти,
игли за кърпене на незарасли, живи рани,
мехлеми за подути и разплакани очи!

Продавам, подарявам и заменям ако щете
тревоги и безсънни нощи с призрачно лице...
Вземете всичко, ала въздуха ми оставете
и ново-новеничко рицарско сърце!

* * *

ДУШАТА МИ КОПНЕЕ цяла зима
за луднали треви, ливади росни,
за кичести гори, в които има
лениви сенки с билки медоносни.

За цъфнал храст, за ромона на ручей,
за южен вятър и листа зелени...
И ако искаш бляна да се случи,
нарамвай раница и тръгвай с мене –

далеч от шумната гълпа суетна,
от смога над главите ни увиснал,
суши Балкана шатра пъстроцветна,
след пролетния дъжд, внезапно плиснал.

* * *

АКО СИ ТРЪГНА аз, ти няма да ме спреш.
Ако си тръгнеш ти, това е края.
Болезнен спомен ще е оня див копнеж
да бъдем двама в ада или в рая.

Дубльори ще потърсим – за фалшив декор –
изпепелени пръсти да протегнем,
а с тебе, като непознати в асансьор,
дори ще се стремим да се избегнем...

В АЛБЕНА

Пристигна с раницата си на плажа
безгрижно лято късно снощи.
Изсипа куп туристи от багажа
и обеща им звездни нощи...

Подеха гласовете им вълните,
смутиха на нощта покоя.
Осъмнах на брега с роса в косите,
броях сълзите на приболя...

„Хвани мига! Животът е прекрасен!“ –
крещяха чайки белопери.
Но чувах само своя зов безгласен
и мислех, как да те намеря...

14 май 2011 г.

* * *

ИМАМ НУЖДА да поплача.
Не, не питай ме, не знам защо!
Може би, защото в здрача
птици мръзнат, или... все едно!

Може би, защото вярвах,
че след летен дъжд блести дъга
и, че времето отвява
всяка тиха болка и тъга...

Може би, защото тичам
през живота с пукнато чело,
а мъжът— от мен обичан,
не е сутрин в моето легло...

* * *

На Мони

КАКВО ДА ТЕ ПРАВЯ, нещастнице стара,
обсебила моя живот?
Единствена ти си за мене олтара
и най-невъзможния плод.

Нещастна съм с теб и неземно щастлива,
от плач или радост не спя.
Вулкан от мечти или гняв ме залива,
от Рая до Ада летя.

Когато те няма, безумно се лутам,
безсмислен е новият ден.
Голямата обич във тази минута
е смъртна присъда за мен...

Душата ми в пепел почти се превърна
от вечния огън и зов.
Ела, на прощаване да те прегърна –
иди си, нещастна любов!

ВМЕСТО ПИСМО

Попита ме защо не стигат
до тебе моите писма?
Защо са част от прашна книга
онези нежни две слова?

А аз забравих как се пише
онази куха буква „О“,
във „Б“-то жива рана диша,
напомня за обиди сто...

За изневяра „И“ ми шепне,
а с „Ч“ те чаках до зори.
От „А“х денят ми тъжно трепне
и огън „М“ изпепели.

Със буква „Г“ поставих точка
и „Е“ поиска с мен развод.
До теб писмата са с отсрочка
за някой друг живот...

* * *

ОЧИТЕ ТИ в лицето ми се впиват
и истинска тревога изразяват.
Едва ли точно в този миг откриват,
че времето на никой не прощава!

Че то, като магьосник зъл потайно,
с ръцете си несетно ме докосва
и с ласките бразди оставя трайни
и ден след ден косите ми белосва...

То в спомени мечтите ми превръща,
годините са като ехо кратко...
Каквото взе от мен не ми го връща
и като всички остарявам, татко...

19 септември 2010 г.

МАМИНАТА СВАТБА

*„Каква невеста си била
ти, мамо...“*

Красива си била и млада, мамо,
през онзи януарски ден,
притисната до татковото рамо,
невеста пред олтар свещен!

Каруца волска ти била карета
(такъв ли бил е твой блян?),
под роклята с воал, на заем взета,
изгарял те момински свян.

Хоро извила гайда на мегдана.
Хоро, до коленете в сняг!
И ти – фиданка, присадена рано,
далеч от бащиния праг.

Вали снегът година след година
и винаги красив и млад.
Свекърва ти отдавна се спомина,
гайдарят е на оня свят.

Но ти си тук, до татковото рамо –
дърво си с корен разклонен
и само снимка пожълтяла, мамо,
напомня твой сватбен ден...

* * *

*В памет на
поетесата Добрина Виденова
(Бина)*

ЗАМИНА моята Шехерезада
в най-тъжната Новогодишна нощ.
Политна към небесната Плеяда
с божествен ангел в звездния му кош...

Помахам от перона на оная
последна гара. Зарида градът.
И аз поплаках, та макар да зная,
че свърши само земният ѝ път.

И вярвам още, в празничната вечер
на Бог била е специален гост,
за наше здраве, в този свят обречен,
е молила в тържествения тост!

А днес разказва притчи сладкодумно
на ангелите без почивен ден,
разсмива ги, съветва ги разумно...
Но не забравя и да бди над мен!

ПУЛОВЕР ЗА ДУШАТА

Заплитам нова пъстра плетка –
над листа снежнобял стоя.
Наметка, свивка и наметка,
шептя и бримките броя.

Заплетох шарени кълбета –
конци от моята душа –
и малко помощ от небето...
И пак броя, да не сгреша...

Пуловер на душата нужен,
не в стъпка пачи крак, а ямб.
За Вас плета, да ви послужи,
но ще Ви стопли ли, не знам.

Метафори ще сложа живи,
хиперболите ще спестя
и римите ще са красиви,
и с плетката си ще заспя.

Но скришом бримка ще изпусна –
пътека, брод за теб към мен,
за най-обичаните устни
и най-щастливия ми ден...

АЗ СЪМ ЖЕНА

Аз съм жена и не мога с ръцете си
снежния, леден Балкан да повдигна.
Нито пък мога във бяг със нозете си
людия вятър бездомник да стигна.

Аз съм жена, но внимавай, че мога
с устни да шепна бели магии,
с топло сърце да разпалвам див огън,
с нежни очи да развихрям стихии...

Аз съм жена и когато си тръгна
с мъжки ръце света ще обърнеш,
Млечния път и Вселената кръгла
ти ще пребродиш, при теб да се върна!

П Р Е В О Д И

Владимир Масалов

* * *

Не ме обичай толкоз страстно,
болезнено не ме обичай!
Раздялата ще бъде страшна –
камбаните сълзи ще стичат.

Недей пали безумен огън,
не ме разкъсвай безпощадно.
Жестоко слънце бързоного
изпива летни локви жадно.

И есен идва виторога,
и вятър листи ще подгони.
Не ме люби така, за Бога,
през тези ласкави сезони.

Денят след залеза затича.
Не ще го върнем – то е ясно!
Болезнено не ме обичай,
не ме обичай толкоз страстно!

Владимир Дагуров

АДАМ

Господи, Ева защо си създал?
Рая изгубих с такава съседка!
Тяло от мойто ребро си й дал,
тя пък затвори сърцето ми в клетка!

Но ако кажеш: „Избирай, Адам:
Рай ли, жена ли със дяволско име...?“,
аз, Боже, свое ребро ще ти дам –
нека хиляда години боли ме.

Вадим Рахманов

БЕЛИЯТ ТАНЦ

В оная бяла нощ и мен
покани ти на танц безсрочен.
Бе всичко в танца... Между впрочем
съдбовно той бе предрешен.

А после много дъждове,
лета и зими прекосихме...
И от бездушни брегове
мостовете си разрушихме.

Отново в танца бял кръжим
и в светла нощ– по път обратен.
И все така съм непохватен.
Не ме упреквай! Не тъжи!

Отново си ми близка ти!
Възкръсна обичта предишна –
мостове нови съгради
над пропастта многогодишна!

Вадим Рахманов

НЕЗАБРАВКА

Подлудналата пролетна трева
прикрива есенни коси в полето
и незабравки в звездна синева,
като парче небе са в ширинето...

Съзвездие в букет ще събера
в ръцете ми ще затрептят ресници,
в душата ми неземна топлина
ще плиснат синеоките звездици!

Лице ще скрия в цветната роса
от живата вода дано възкръсна!
А после и на теб ще донеса
от този цвят небесен в доба късна.

Да знаем, длъжни сме— и аз, и ти,
че кръстен този цвят е не напразно!
Не ще забравим нищо с теб, нали?
Да помниш и обичаш е прекрасно!

Когато спреш пред райските врати,
а аз към ада грешен се отправя...
Не ме забравяй даже в Рая ти,
а в пъкъла не ще те аз забравя...

СЪДЪРЖАНИЕ

Цялата съм обич – <i>Благовеста Касабова</i>	5
*** / Присядаме на чашка...	7
*** / Ще ме последваш ли...	10
*** / Ако знам, че остава ми...	11
Пъзел	12
*** / Когато те няма...	13
Изкушение	14
Тиха тъга	16
*** / В улицата тиха...	17
Огнище	18
*** / Препускат спомените...	20
Разбити чаши	21
*** / Подари ми спомен...	22
Послепис	23
Омайващи са думите...	24
Реклама	26
*** / Душата ми копнее цяла зима...	27
*** / Ако си тръгна аз...	28
В Албена	29

*** / Имам нужда да поплача...	30
*** / Какво да те правя...	32
Вместо писмо	33
*** / Очите ти в лицето ми се впиват...	34
Мамината сватба	36
*** / Замина моята Шехерезада...	38
Пуловер за душата	39
Аз съм жена	40

ПРЕВОДИ

Владимир Масалов

*** / Не ме обичай толкова страстно...	45
--	----

Владимир Дагуров

Адам	46
------	----

Вадим Рахманов

Белият танц	48
-------------	----

Вадим Рахманов

Незабравка	50
------------	----

* * *

Галина ГАНОВА е родена през 1967 г. в Провадия. Живее и работи във Враца. Омъжена, има две деца. Автор е на: стихосбирките „Птица окрилена“ – 2000 г.; „Като миг“ – 2002 г.; „Подир стъпките на лятото“ – 2004 г.; „Видения“ – 2008 г.; „По пътищата на Европа“, пътеписи – 2008 г., издателство „Български писател“; „От неба кошуля“ – Подгорица, 2008 г., в превод на черногорския поет Веселин Ракчевич; „Спомени от Кръстина бара“ – родова сага, 2011 г. Носител на редица награди от национални конкурси за поезия и проза. Член е на Съюза на българските писатели, Съвет за работа извън столицата, Дружество на Врачанските писатели и местното Краеведско дружество.

Галина Ганова
ПОДАРИ МИ СПОМЕН

Лирика

Българска
Първо издание

Редактор **Благовеста Касабова**
Коректор **Татяна Карданова**
Компютърен набор **Галина Ганова**
Дизайн на корицата **Огнян Илиев**
Предпечатна подготовка **Митко Ганев**

Формат 70×100/32
Печатни коли 3,5

Издателство „Пропелер“
София, тел. 02/978 32 21, 0888 49 56 88

Печат „МИГ Принт“ ЕООД
тел. 0888 682 625